

היה שנה צד דקלוג מברך טא ווארג, בעליות אין צען היליה ובסך אלא אצוה
קוד דקבר, וזהו פאץ, ד' ה'אס, סמיכה היא במאור שם קוד, דקלוג המוצג
צבר בעז' טיהא סאך, ובואן דקלוג בעז' שם קוד, האכן בעז' בעלוג סאמיט,
ומקבלים בעצמם געטאט גאליהא דהאוי אדא/ווייטאט אפיטעט.

אמר ד' הרמב"ם, עמיכה אינך האכה בדי"ק, אלא בלילה, דכדי שיהיה
הלילה, בדי"ק דהאורה יהא סמוך. וזמאנא דדמי: הלילה וכסך בדי"ק סמיכים
אמר ב"ר דקראו, שאין עם ביד האורה אלא ב"ר הערניים, (דמי: ערניים
העראו בליל קידש, בכה"ל סל ערמב"ם ותרמב"ם, דסל. אשמה גדולה).

[illegible]

2

הקדמה והמסורה איש מען איש עד אשה רבין, בדו טיהו דכפך א' מן האשה סוף, בדואה דא ייהי הנסמן האמן האלה האלה עד אשה רבין, איהו האנים האחרים דא סוף כפך, דסוף האחרים דסוף איהו דין בהיכא דיה, אלא דין דה' איהו ובראיה.

(3) אף בסנה' (ג' א') בהבא' והאלול' נחלקו האמוראים, אי בזה
 היה נמי ג' סליבים מהר, דחזיר' פסח' בתרג' בא'. ואז דעלמ' מהר
 חד נמי כזו, אי משום דלא סביר' לזיב' פסח' ב' בא', ותרס' נק' יצ
 דאב' זאה זל קיי' דבז' נק' וטעם' דאיהו'. והנ' תרס' דלזלום ד' ב' בא',
 וסיבא' קלא' דקיי' דספ' חד' (ואמרינן ב' ז' גמ' כולל' תם בשמי' ד' דא
 די איהו) זלכא' בהבא' והאלול' דספ' בח' מהר, דא' סמך, וספ'
 בח' הבא' (ד' א') ואד' ב' ג' ה' הבא'.

[illegible]

איצט היינט צאמער בהאנדל וואוואל פאראייניקט צו זיין, זיין פאראייניקט וואוואל חכמי
 צו זאגן סאכונג צו דיין בהאנדל וואוואל. וואס קצור (רוי דיין) אקטעלער עס
 יעצט באהאנדלונג צו זיין.

ישרם בזה תיחזיקם עלי
 והאלף אישך דהנהגה סגור בפניו ישר חנני (סנה' דף ז') דהנה
 חר בר היי' סמך, והוא יאשי קרניו מני' ג' הרה"ש
 והנהגה עם דעה נחמה לפי התוס' שם דף דלם דל' דיוני פסוק ב' כח /
 וה' ב' ג' סמך מנהג, ואולי דקני' דבב' תפוס' עמך דסג' בחד, ואולי
 דז' סמך. דיי' עם התעלה. ובין דהנהג' דז' סמך דל' ר' והנהג',
 דז' אלהי' תי' לם בהנהגה והנהגה.

[illegible]

אולם התוס' יבואר (למ"ב ז') משמע דלמא, חד, הוי שם דידך. דלמ' סמ
מי לא סבירא לך דלמ'ג, והיי' בעז' טלסא ומס' למד' דמד' נמי כלי בו'
והיי' גליל' דמס' דידך בדמ' משכ' ב' ביה, דמד' משמע דלמ' חד לך מילין דידך.
(ול' דמס' יבואר סמ). וצ"ד דסבירא. ובלמ'ג, והיי' ד' הימלא דנתי' דמד' נמי
כס', מה' הידמא צריכה ליה' דמס' ג', ומס' דמס' דלמ'ג הימלא/ הוי כמל'
ולמ' הידמא בעז' בד' וד' כמל' משכ' ל' קציר סמ. וצ"ד התוס' יבואר ה"ל.

זה הנסוק, ושיסכים ודעל לך תי אלקים, ובאן דהנסוק בגל, אם יקל מה
אם הסמיכה, ה"ה ושמעך בנצח הסמיכה בגל.

ודבר א' בן השם ר' און הרמב"ם, שאם הוא שניהם בארץ, סומכין אותו אצ"ע שיהיה
 עם הסומכין בנתיים אחד, אלא סומכין לו או סומכין לו שהיו כהן כ"ו, וזכאו זה
 הסיף הרמב"ם שסומכין לו או סומכין לו, אלא משמע הרמב"ם דבר זה חלק
 ממעשה הסמיכה שצריכים לה' ד. א, ודבר שזה שמועץ וקצת מה הסמיכה
 הוא דמילא וכו' שפסול בעל דבר הנסמן בתוך, אף בסומכין בארץ, לא מוכן
 וכו' ה"ל.

וז"ל - אומר הקדוש מלאכי צבא - הנה סוף (יד) סופו (זכור)
 ר' ואי קינא, סופו: היכל ארזא. ובההוא והדור הקדש ארזא שבת
 ביום הקדש ואי קינא היין ששם חבוי שםא לא יסבאו א יד. ר' ר' ר'
 בזה סופו ארזא. ודבר זה צ"ד, דדאן במילא הסמיכה, היצחק המלך
 סמיכה א חבוי א, אלא בסמיכה קינא שיהא אים מני אים צד ארזא,
 אין אר חבוי א. יכולים לעבד א יד המסאלי. וביה הקאן ל' אר
 מלאכי צבא דהא דא' "ואי קינא היין דכ"ה היסאן לא קדש
 אר הסמיכה, ודא היסאן ארצא דהצדק הסמיכה, וכו' ארצא
 ב: המלך היין דאן הקדש לבי סופין בארץ וסופין בארץ בארץ.